

Videowerk van Walter Verdin

Samenwerken met mens en apparatuur

Tijdens Klapstuk '91 ging de dansvideo *Ottone, Ottone/ 1991* die Walter Verdin maakte in samenwerking met Anne Teresa De Keersmaeker, in première. Eén van de hoogpunten van het festival. Verdin is al jarenlang videomaker. Met een aantal dansvideo's lijkt hij aan een internationale carrière te zijn begonnen. Een gesprek over de complexe en ambigue relaties tussen de videomaker als autonoom kunstenaar en de videomaker in dienst van andere kunsten.

Nu *Roseland* op de internationale festivals prijs na prijs in de wacht sleept en *Ottone, Ottone/ 1991* wellicht aan een internationale carrière begint, lijkt het alsof videomaker Walter Verdin in het maken van dansvideo's zijn ware roeping gevonden heeft. Niets blijkt echter minder waar; de dansvideo vormt naast popclips, theaterregistraties, tv-generieken en heuse video's slechts een onderdeel van zijn onderwerpen behoorlijk uitgebreide videoografie. Zijn voortdurende belangstelling voor de relatie tussen beeld en geluid heeft zich dit keer, naar eigen zeggen toevallig, geënt op het 'verfilmen' van de choreografieën van Mal Pelo, Wim Vandekeybus, Anne Teresa

De Keersmaeker en binnenkort Steve Paxton. Niet zo toevallig wellicht, want wie in korte tijd het complete videowerk van Verdin bekijkt (Klapstuk '91 bood die kans in haar videotheek), merkt al vlug zijn niet aflatende aandacht voor de menselijke aanwezigheid in het elektronische beeld en in het bijzonder voor die van het menselijk gelaat. Van de vrij koele experimenten in de vroege jaren tachtig is hij gestadig gegroeid naar het - spaarzaam en daarom zo raak - spelen met gevoelens; met als voorlopig hoogtepunt *De monoloog van Fumiyo Ikeda* op het einde van *Ottone, Ottone* (weltra *nation-wide* op de Amerikaanse kabel) en de herwerkte versie ervan aan het einde

van *Ottone, Ottone/ 1991*. Het geheim achter die emotionele kracht luidt ongetwijfeld: hard werk. Naast Verdins alsmaar groeiende bekommernis om het menselijk lichaam vormt zijn interesse in de materialiteit van het beeld wellicht de doorslaggevende reden waarom hij bij de dansvideo is aangeland. Zoals een choreograaf uren onverdrot met zijn vertrouwd instrument - het lichaam - werkt, zo worstelt deze videomaker graag met zijn apparaat, de montagetafel. Uit zijn kennis van de technische mogelijkheden (quasi onbegrensd maar peperduur) en de status (problematisch want ondergeschikt aan de andere kunsten) van het medium puurt hij emoties. *Tri-*

*Mal Pelo,
Quarere (1990)
(Walter Verdin)
Foto Walter Verdin*